

VIURE I CONVIURE

En aquest bloc compartiré els meus records, experiències i pensaments.

divendres 22 de juny de 2012

UN LLIBRE SINGULAR

La raó del títol és que l'autor ha assolit, parlant de la malaltia d'una persona fins a la seva mort, entonar un cant a la vida.

L'autor és Pablo d'Ors (Madrid, 1963). És nét d'Eugeni d'Ors, de qui faig la referència per aportar el meu convenciment que un avantpassat famós no marca ni senyala positivament o negativa la seva vàlua. Si ell val és per si mateix, no per ser nét de qui és. I una nota que em va entendre: dedica el llibre a la memòria del seu pare (deixant de banda el seu avi).

El llibre es titula "Sendino se muere". Em va estranyar, en les primeres línies, que les referències que fa al tal Sendino fossin expressades en femení. Tot seguit vaig saber que es tracta de la malaltia i mort d'Africa Sendino, metgessa d'hospital. L'autor és sacerdot i escriptor. La seva tasca era atendre, acompanyar i parlar amb els malalts que es trobaven hospitalitzats, i en general, en situacions greus. Aquesta va ser la trobada entre ells dos: atenció de part d'ell a una malalta més i l'hospitalització per la seva malaltia per part d'ella.

Sendino (ja l'anomeno com ell va fer sempre) va comentar un dia a un company de feina: "Tengo un càncer de mama". Amb naturalitat i senzillesa (tot i sabent els resultats nefasts que podia comportar. I, efectivament, la malaltia va fer un curs progressiu d'empitjorament. Ell expressa: "tuve el honor de conocer i frecuentar a Sendino durante las últimas semanas de su vida." La qualifica d'"especial"; més endavant passa a trobar-la "admirable", per acabar amb "insigne".

Descobreix la seva sensibilitat per la compostura del seu posat i per la dolcesa de la seva parla, entre d'altres qualitats. Persona culta, però sempre senzilla en la forma d'expressarse. (Crec que el segon és sempre conseqüència del primer). I quan ella li demana que l'ajudi a escriure sobre com porta la malaltia, perquè li han demanat que ho faci, ell ho accepta. I llegint notes del seu diari, escrit de forma inconstant i irregular va descobrint la gran dona que ja intuïa i va regraciant cada vegada més la sort que ha tingut en conèixer-la s'adona que en augmentar la gravetat de la malatia els escrits d'ella van agafant un to més dispers, més flux i infantil. Fins que va morir.

L'autor anota: " 'Sendino se muere' no és ciertament lo que ella escribió sinó lo que yo aprendí a su lado mientras intentó escribir". No m'allargo més en les seves apreciacions perquè crec que només llegint-lo hom por interioritzar-lo (Fragmenta Editorial). Un pensament d'ella m'ha copsat i el vull exposar: "...Porquè si ayudar a los demás es bueno, mejor es ser ocasión para que los demás nos ayuden. Sí, lo más difícil de este mundo es aprender a ser necesitado."

Només amb aquestes línies meves podeu copsar tot el que es desprèn del llibre: parlant de la mort es descobreix la grandesa de la vida.

Montserrat Ribas

escrit a les [14:09](#)

Cap comentari:

[Publica un comentari](#)

comptador

005772

La meua llista de blocs

Hotel Dilluns

Un iceberg al gintònic

Fa 4 hores

El mosquit i el camell

Moments màgics

Fa 1 dia

cafezombloc

CANVI DE MARXA

Fa 1 setmana

Per què aquest bloc?

M O N T S E R R A T R
P I E R A

Per transmetre, en cas de que algú el llegeixi, pensaments i situacions vitals.

[Visualitza el meu perfil complet](#)

Arxiu del bloc

▼ 2012 (15)

▶ juliol (1)

▼ juny (3)

[UN LLIBRE SINGULAR](#)

[CORPUS](#)

[SILENCI](#)

▶ maig (1)

▶ abril (1)

▶ març (4)

▶ febrer (1)

▶ gener (4)

▶ 2011 (25)

▶ 2010 (44)

▶ 2009 (10)

Escriu el teu comentari...

Comenta com a: Selecciona el perfil... ▾

Publica

Previsualitza

[Entrada més recent](#)

[Pàgina d'inici](#)

[Entrada més antiga](#)

Subscriure's a: [Comentaris del missatge \(Atom\)](#)